

forflag, skjøndt det efter min Mening er vrangt i alle Retninger, saa tager han feil. I een Retning er det dog ikke vrangt, nemlig i Paa-standens Indhold; det kan være urigtigt i andre Henseender, det kan være urigtigt i Taler, i Fremstillingen, eller i at det tilkjender Erstatning til Personer, der optræde som Kjøbere, men derved bliver ikke Hovedbestanddelen af dette Ændringsforflag, at der skal gives Afløsning af et vedvarende Leieforhold, urigtigt, og naar jeg altsaa stemmer for det, er det, fordi det foreligger til 2den Behandling, og kan rettes ved 3die Behandling. Naar den sidste ærede Taler sagde, at han savnede et Beviis for Paa-standens Gyldighed, saa er det, fordi han ikke lægger Mærke til og ikke har sat sig ind i Leieemaalets Natur paa Færøerne. Jeg har vel intet andet Beviis for mig end den Erkjendelse, jeg har hentet fra forskellige Skrifter, og andre Oplysninger, jeg har erhvervet mig om Leieemaalets særlige Natur paa Færøerne, og hvis jeg ikke havde denne Erkjendelse, stemte jeg ikke som jeg gjør. Hvad den høitærede Indenrigsminister har sagt, kan jeg ikke see retfærdiggjøre det Allermindste, navnlig med Hensyn til, at Leie-maaleet paa Færøerne skulde være af en anden Natur end andre Leieemaal; han har kun talt om et Tidsrum af 100 Aar, hvori dette Leie-maal skal have bestaaet og gaaet fra Mand til Mand, uden at Regjeringen har lagt Mærke dertil. Det er altsaa alene det man veed, at det har været i 100 Aar, og ved Siden deraf har Ordføreren tilføiet, at det er bundet til Husene. (Ordføreren: Det har jeg ikke sagt, det er en Misforstaaelse.) Ja saa, saa er det en Misforstaaelse. Den sidste ærede Taler savnede Beviser; men naar det eneste Beviis skal ligge deri, saa er det et Spørgsmaal, der vistnok fortjener noiere Undersøgelse, om dette hundreaarige Leieforhold er af en anden Natur, naar det eksisterer mellem Mand

og Regjering end mellem Mand og Mand. Det er Regjeringen, som her har contraheret ikke med nogen privat Mand, men med hele Voigdelauget, ikke paa Aaremaal, men paa Tid og Evighed. Der staaer ikke nogen Begrænsning i Leiecontracten, den er streven ganske som andre, og den høitærede Indenrigsminister tør ikke paastaae, at Ordet Fæste ikke er indført i Fæstebrevet, og at der er brugt Ordet Leiesteder. Det er denne Forskjel, der maa fastholdes; dersom her altsaa bruges samme Udtryk, som i de almindelige Leie-maalsbreve, der mange Steder paa Færøerne betragtes som Fæstebreve, saa har Contracten den samme Character baade i sin hundreaarige Varighed og i den Maade, hvorpaa de Vedkommende have været behandlede.

Indenrigsministeren: Der indeholdes i denne Contract ganske det Samme som i andre lignende Contracter, kun at der, som jeg alt har tilladt mig at gjøre opmærksom paa, ikke indeholdes det Vigtigste, at det er for vedkommende Mand og Kones Levetid, at den skal gjælde; det er Forskiellen. De samme Udtryk indeholdes deri som i private Leiecontracter, som kunne opsiges, hvad Tid det skal være, og det kan ikke være den mindste Tvivl underkastet hverken af Regjeringen eller af dem, som have havt Den lille Dimon i Leie, at Regjeringen skulde have Ret til at opsigte dem, naar den vilde. Det er Noget, som er bekjendt, og der er heller ikke indkommet noget Andragende til Regjeringen om Erstatning, der er ikke indkommet Tanke af noget Sligt, og det skulde dog være besynderligt, om Leierne, naar de troede sig forurettede, da aldeles ikke skulde indgive noget saadant Andragende. Men det have de ikke, fordi de, saavel som Enhver, der kjender Forholdene, maae være overbeviste om, at der ikke er Skygge af nogen Ret.